

La classe estranya

Autors/es

CEIP Maria Ossó	5è A
E. Pia de Sitges	5è A
CEIP Miguel Utrillo	5è A
CEIP Santa Eulàlia	5è A
CEIP Ginesta	5è A

Hi havia una vegada una escola com totes les altres escoles, amb classes plenes de nens i nenes, però de totes aquestes classes hi havia una de ben diferent.

En aquella classe tots eren molt estranys, ningú semblava un mestre o mestra, ni un nen o una nena. Tots els d'aquella classe semblaven mags o monstres o goril·les...

Ningú de l'escola s'atrevia a entrar en aquella classe. Tenien por perquè cada persona que entrava no tornava mai.

Però un dia una nena que es deia Extrinda que portava sempre un llaç als cabells i el seu germà que es deia Extron van decidir entrar en aquella classe misteriosa per descobrir que era el que passava de veritat allí. I com era que cada persona que entrava no tornava a sortir. Era tot un misteri per tothom.

Així doncs, els dos van trucar a la porta amb molta cura. Tot seguit, algú o alguna cosa, que semblava una ombra, va obrir la porta i va deixar que entressin. Tothom estava al davant de la porta mirant amb molta por com entraven l'Extron i l'Extrinda, els seus amics no paraven de plorar i pensaven que mai els tornarien a veure...

L'Extrinda i l'Extron es van agafar molt fort de la mà mentre, amb l'altra, deien adéu als seus amics. Estaven molt espantats però tenien molta curiositat per saber què passava allà dins. Una vegada a dins, la porta es va tancar. La classe estava molt fosca i no veien res. De sobte, van sentir un soroll molt estrany. Van estar una estona mirant d'on podia venir, fins que van descobrir que es tractava d'un mussol que es deia Ibú.

L'Extron i l'Extrinda només veien ombres que semblaven monstres, mags, goril·les i una noia, que semblava la mestra, va dir-los que podien asseure's en dos pupitres que tenien escrits els seus noms. Llavors, els dos germans, molts estranyats, van asseure's, tot esperant què passaria.

Tot d'una, van veure uns ulls vermells que s'apropaven cada vegada més i més. Quan els van tenir molt a prop, es van adonar que era Ibú, el mussol, que estava volant molt esverat per damunt d'ells.

Ibú, els va demanar que el seguissin i els va explicar que els portaria a un lloc secret. L'Extron tenia molta por, però l'Extrinda, que era una nena molt valenta, va agafar el seu germà de la mà. Tots dos van seguir el mussol. Aquest, els va portar per un camí, que cada vegada s'anava fent més fosc, fins que van trobar una porta petiteta. La porta es va obrir i l'Extrinda i el seu germà, van entrar-hi. De sobte, es van adonar que eren dins d'un laberint!

L'Extrinda i l'Extron van començar a caminar concentrats en el camí que anaven fent per tal de no perdre's i l'Extron va dir a l'Extrinda que, segurament, els altres encara devien estar fent voltes per dins del laberint. Dins d'un laberint no es té gaire perspectiva, però van veure que les parets eren prestatgeries plenes de llibres i es van adonar que eren dins d'una biblioteca. Com que no es volien perdre, l'Extrinda va decidir que anirien fent un caminet de llibres per assenyalar el recorregut que anaven fent.

A mida que avançaven l'ambient era més fred i la poca llum que hi havia venia d'unes torxes agafades a les parets que il·luminaven una volta de canó i uns arcs de mig punt. Assegut a una taula de fusta fosca i corcada hi havia el professor d'història. En acostar-se van veure que estava llegint *El Cantar de Mío Cid*. El professor va aixecar la vista del llibre i, sense reconèixer-los els va dir: "*Gracias, jóvenes guerreros, por acomañarme al destierro, lucharemos juntos contra los sarracenos.*"

Espantats, van agafar-se més fort de la mà i van seguir cap a un lloc més clar on van veure la millor amiga de l'Extrinda llegint *La Tina Súper Bruixa* enmig d'un gran escampall de llibres. En veure'ls va dir: "Faré el salt de la bruixa!!" i tampoc no va semblar conèixer-los.

Espantats i encuriósits van seguir cap a la llum de colors que passava a través dels vitralls d'una finestra ogival. En arribar van veure en Marc, el noi que li agradava a l'Extrinda, llegint un llibre de *Harry Potter*. Va aixecar la vista i els hi va preguntar: "Sou nous a Hogwarts?" L'Extrinda i l'Extron es van adonar que aquí, qui llegia un llibre, es transformava en el protagonista i deixava de ser qui era en realitat.

Caminant, caminant van veure Mafalda, Tintin, el Quixot, Charlie Brown, Massagran, Matilda i molts d'altres. No sabien què fer, però van decidir que no permetrien que l'altre obrís ni un sol llibre, només els tocarien per a seguir marcant el camí, però no volien marxar d'aquell lloc, que cada vegada els semblava més sinistre, sense els altres; junts havien de fer alguna cosa, però què?

Van aturar-se una estona a pensar.

De sobte, de les ombres va aparèixer el mussol Ibú, l'Extrinda li va notar alguna cosa molt estranya, parlava amb endevinalles que eren molt difícils d'entendre.

L'Extrinda li va preguntar a l'Ibú que podien fer perquè la gent tornès a ser com era abans i el mussol els hi va respondre:

-Vella dama jo l'únic que et puc dir és que la llum de colors et portarà a un món meravellós ple de solucions però no et refiïs del núvol groc.

L'Extrinda va deduir que el mussol Ibú havia llegit un dels llibres de la biblioteca, però potser estava equivocada i els hi estava donant pistes per trencar l'encanteri dels seus companys.

L'Extrinda i el seu germà van seguir caminant i deixant el rastre dels llibres durant molt de temps. Van trobar una porta però necessitaven una clau per obrir-la. Van mirar a les prestatgeries i l'Extorn va veure un objecte que brillava molt, es va apropar per veure que era.

L'Extorn va agafar aquella cosa que brillava tant, era la clau per obrir la porta.

Van posar la clau pany i al obrir tot el laberint es va il·luminar. De l'habitació sortien llums de colors amb una intensitat tant gran que semblava l'esclat de mil castells de foc. Al mig de l'habitació un meravellós núvol groc amb un gran somriure els hi senyalava el camí a seguir.

Els dos germans es van posar molt contents i quan ja es disposaven a seguir les indicacions del núvol l'Extrinda va fer un gran xiscler i va dir:

- Nooo, recorda que ens va dir l'Ibai.

El núvol va canviar el somriure per un crit de ràbia i els dos germans van començar a córrer en direcció contrària seguint un raig de llum de colors, al final del raig de llum els esperava el mussol i els hi va dir:

- Deu passes fareu, tres toms donareu i així trobareu la sort que busqueu.

No podem fer 10 passes perquè esta aquesta paret –es va queixar l'Extron.

-Mussol Ibú ens pots dir una altra pista? –va preguntar l'Extrinda.

-Si en un fantasma et vols convertir el teu nom has de repetir – va dir l'Ibú.

-Bé provem-ho! Extrinda Extrinda Extrinda- va repetir l'Extrinda.

-Sóc un fantasma? –va preguntar l'Extrinda.

-No ho se, prova-ho – va respondre l'Extron.

-1 passa, 2 passes,3 passes, 4 passes, 5 passes, 6 passes, 7 passes, 8 passes,9 passes, 10 passes.

-Extron he travessat aquesta paret, visca!! – va exclamar l'Extrinda.

-Tu també! – va ordenar-li l'Extrinda .

-Vale germana, ho provaré!

-Extron, Extron, Extron.

-Vinga fes deu passes! – va exclamar l'Extrinda.

I va fer les deu passes.

- Funciona!! – va exclamar l'Extron
- Sóc un fantasma! – es va alegrar l'Extron.
- Mira Extron allà n'hi ha un cercle! – va dir l'Extrinda
- Provem de fer tres toms.
- 1... 2 i... 3!!
- Mira s'obre un forat a terra, hi ha una pedra! – va exclamar l'Extrinda.
- Es veritat agafa la pedra, corre, anem amb els nostres companys -va dir l'Extrinda.

Però va arribar el núvol groc.

- Si voleu passar una endevinalla haureu de encertar. – va dir el núvol groc.
- “Té barret, però no cap, té peu però no té cama, que és?¿ - va preguntar el núvol.

Els dos germans dubtaven.

- El bolet! – va respondre l'Extrinda.
- Si! Podeu passar. –va dir el núvol groc.
- Però... Ara que fem? - va reclamar l'Extron.

-Cridem al mussol Ibú! –va respondre l'Extrinda.

El van trobar...

-Que voleu? – va dir l'Ibú.

-Ens pots dir una altra pista, per poder salvar els nostres amics? ¿ -va preguntar l'extron.

-Si voleu salvar els vostres amics, els haureu de tocar amb la pedra que teniu a la mà.

I així van anar tocant amb la pedra a tots els seus amics, però quan es despertaven del personatge no recordaven res.

De sobte l'escola va tornar a la normalitat i l'Extrinda i l'Extron van ser els salvadors.

